

както се поподсмиваше, ще речешъ, че по-добъръ човѣкъ отъ него нѣма. Тодоръ забеляза, че Лянката е бръснатъ, а главата му е низко остригана, като на войникъ.

— А! сладко нѣщо е огъня, бай Тодоре, — каза Лянката, като все печеше ржцетъ си. — Хубаво е, нали?

— Хубаво е, какъ да не е хубаво. Азъ по-нѣкогашъ, да ти кажа ли, стана, набухамъ го хубаво, па седна при него. Огъня — то само да го гледашъ. Топло, свѣти.

— И лампа не ти трѣбва.

— И лампа не ти трѣбва. Я вижъ какъ свѣти.

— Може и паритъ си да преброишъ. Ти броишъ ли ги онѣзъ, мухлясалитъ? Охъ, мамо, да ги имамъ, и азъ ще си ги броя.

Тая неочаквана закачка изненада Тодора. Той потръпна, но се усмихна и каза:

— Шега си биешъ, Доде. Какви пари?

— Ще видимъ, — каза Лянката, стана, отиде бързо до вратата, която водѣше въ одаята, дето спѣха домашнитъ на Тодора, спрѣ се и се поуслуша.

— Кой е тука? — каза той.

— Децата спятъ тамъ.

Лянката притвори добре вратата и я запримчи отвънъ съ закачалката. Той огледа набързо стаята, следъ туй се обърна къмъ Тодора. Малкитъ му очички свѣтнаха, лицето му стана страшно. Съ вперенъ погледъ въ Тодора той